

บันทึกการประชุม

คณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาการขออนุญาตประกอบกิจการ พ.ศ.
และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

สถานที่ประชุม ห้องประชุม

ครั้งที่ ๖/๒๕๕๘

วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๘

ณ ห้องประชุมคณะกรรมการการ พ.ศ.

กรรมการวิสามัญผู้มาประชุม คือ

๑. นายวิสุทธิ์ ศรีสุพรรณ
๒. นายบุญทักษ์ หวังเจริญ
๓. นายวรพล โสคติยานุรักษ์
๔. ศาสตราจารย์ก้ำชัย จงจักรพันธ์
๕. นายชัยณรงค์ โชไชย
๖. พลเอก ยุทธศักดิ์ โดยสมบูรณ์
๗. นายปกรณ์ นิลประพันธ์
๘. นางสาวรีนวัต สุวรรณมงคล
๙. พลเอก สกนธ์ สัจจานิตย์
๑๐. นางสาวอรจิต สิงคาลวณิช

- ประธานคณะกรรมการวิสามัญ
รองประธานคณะกรรมการวิสามัญ คนที่หนึ่ง
รองประธานคณะกรรมการวิสามัญ คนที่สอง
โฆษกคณะกรรมการวิสามัญ
เลขานุการคณะกรรมการวิสามัญ
ที่ปรึกษาคณะกรรมการวิสามัญ
กรรมการวิสามัญ
กรรมการวิสามัญ
กรรมการวิสามัญ
กรรมการวิสามัญ

กรรมการวิสามัญผู้มาประชุม คือ

๑. ศาสตราจารย์สม จากศรีพิทักษ์
๒. นายสมบูรณ์ งามลักษณ์
๓. นายพจน์ อร่ามวัฒนานนท์
๔. พลตรี สมโภชน์ วิงแก้ว
๕. พลอากาศเอก ศิวเกียรติ ชยเมฆะ
๖. นายสมศักดิ์ โชติธนะศิริ

- ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการวิสามัญ
ที่ปรึกษาคณะกรรมการวิสามัญ
กรรมการวิสามัญ
กรรมการวิสามัญ
กรรมการวิสามัญ
กรรมการวิสามัญ

ที่ปรึกษาคณะกรรมการวิสามัญผู้เข้าร่วมประชุม คือ

๑. นายสงคราม สกุลพรหมณ์
๒. นายเกียรติศักดิ์ สวัสดิ์พานิชย์

ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้มาชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ

กระทรวงการคลัง

๑. นางชมฤทัย สุมาวงศ์
๒. นางสาวเนลินทิพย์ วัฒนศิริ
๓. นายธีรวิภา สุมาวงศ์
๔. นายภัททิพย์ เงามุลยรัตน์

- ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย
ผู้อำนวยการส่วนระบบสถาบันการเงิน
นิติกรชำนาญการ
นิติกรปฏิบัติการ

กระทรวงพาณิชย์

๑. นายดิเรก บุญแท้
๒. นายสยาม ลิตตพงษ์ธร
๒. นายสมนคร อิ่มถาวรสุข
๓. นายสมโภช นาคสุวรรณ
๔. นางกุลพัทธ์ แจ่มจนเลกุลชัย
๕. นายไพโร ประทีปเดชาเนตร

- ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย
กรมพัฒนาธุรกิจการค้า
นิติกรเชี่ยวชาญ
นักวิชาการพาณิชย์เชี่ยวชาญ
นักวิชาการพาณิชย์ชำนาญการ
นักวิชาการพาณิชย์ชำนาญการ
นิติกรชำนาญการ

กระทรวงยุติธรรม

๑. นางขวัญระพี จุฬาทิมพินธุ์
๒. นายธีรภัทร์ ชัยเฉลิมปรีชา

- รองอธิบดีกรมบังคับคดี
นิติกรชำนาญการ

กระทรวงอุตสาหกรรม

- นายจิรวัฒน์ บุผาพรหม

- นิติกรชำนาญการ
กรมโรงงานอุตสาหกรรม

ธนาคารแห่งประเทศไทย

๑. นายวิวัฒน์ อินทรประคอง
๒. นายณรงค์ ภาคเดชพิทย

- หัวหน้านิติกร ฝ่ายกฎหมายและคดี
ผู้บริหารที่มีฝ่ายนโยบายการกำกับสถาบันการเงิน

สำนักงานศาลยุติธรรม

๑. นายสริศ ลิ้มปริงชี
๒. นางสาวอรุณี อินทร์จ้อย

- ผู้พิพากษาศาลชั้นต้น ประจำสำนักประธานศาลฎีกา
นิติกรปฏิบัติการ สำนักกฎหมายและวิชาการศาลยุติธรรม

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

- นางฐานัญญา วงศ์จันทร์

- นักกฎหมายทฤษฎีการชำนาญการ

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

- นายวรพต สัมฤทธิ์เดชขจร
- นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

ผู้เข้าร่วมประชุม คือ

๑. พันเอก บุญส่ง โชติแสงศรี ผู้ช่วยดำเนินงานของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
๒. นายสมศักดิ์ พงศ์ละไม ผู้ช่วยฯ (พลเอก ยุทธศาสตร์ โดยขึ้นงาม)
๓. นายศิขรินทร์ ลิ่มนิงสรกุล ผู้ติดตามประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน (นายวิสุทธิ์ ศรีสุพรรณ)
๔. นายอดุลเดช จินตศิริกุล ผู้ติดตามกรรมการสิทธิมนุษยชน (นายวิสุทธิ์ ศรีสุพรรณ)
๕. นายวรทัศน์ โฉมสินทร์ ผู้ติดตามกรรมการช่วย จงจักรพันธ์ (ศาสตราจารย์กำชัย จงจักรพันธ์)

ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ตามข้อบังคับการประชุม คือ

- นางสาว อังกา ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานแจ้งต่อที่ประชุม

๑.๑ กรรมการสิทธิมนุษยชน และที่ปรึกษาคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ขออนุญาต ลากการประชุมดังนี้

- นายสมบุญรณ์ งามลักษณ์
 - นายพจน์ อร่ามวัฒนานนท์
 - พลตรีสมโภชน์ วั่งแก้ว
 - นายสมศักดิ์ โชติธรรมาศิริ
 - นางพิลาธลักษณ์ ยุคเกษมวงศ์
- ที่ประชุมรับทราบ**

๑.๒ ผู้แทนจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ หลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ดังนี้

- กระทรวงการคลัง

- กระทรวงพาณิชย์
- กรมบังคับคดี กระทรวงยุติธรรม
- กระทรวงอุตสาหกรรม
- ธนาคารแห่งประเทศไทย
- สำนักงานศาลยุติธรรม
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ที่ประชุมรับทราบ

๑.๓ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๐/๒๕๕๕ วันศุกร์ที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๕ ที่ประชุมได้มีมติให้ขยายเวลาการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ออกไปอีก ๓๐ วัน นับแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๕

ที่ประชุมรับทราบ

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองบันทึกการประชุม

ที่ประชุมมีมติรับรองบันทึกการประชุมคณะกรรมการสิทธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. ครั้งที่ ๕/๒๕๕๕ วันพุธที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๕ โดยไม่มีการแก้ไข

ระเบียบวาระที่ ๓ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ.

๓.๑ พิจารณาทบทวนความในมาตรา ๑๔ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๔ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๕ โดยมอบหมายผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ไปแก้ไข ปรับปรุงถ้อยคำตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน

มาตรา ๑๔ **ไม่มีการแก้ไข**

นางสิริกร อังกาบ ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการวิสามัญ ได้รายงานประเด็นที่รอการพิจารณาจากการประชุมครั้งที่ผ่านมามีว่า ซึ่งที่ประชุมครั้งที่ผ่านมามีได้มอบหมายให้นายปกรณ์ ลิมประพันธ์ กรรมการสิทธิมนุษยชน ผู้แทนจากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ดำเนินการศึกษาแนวทางเพิ่มเติม เนื่องจากการดำเนินการทางทะเบียนต้องเป็นการจดทะเบียนในเบื้องต้นให้เขียนเป็นข้อสังเกตไว้ในร่างรายงานของคณะกรรมการวิสามัญ แต่หากมีแนวทางที่ทำให้ชัดเจนมากกว่านี้ขอให้รายงานที่ประชุมทราบต่อไป

ที่ประชุมได้อภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการวิสามัญ แสดงความเห็นว่าเป็นเรื่องของการจัดตั้งสำนักงานทะเบียนหลักประกันทางธุรกิจและการกำหนดอำนาจหน้าที่ที่ทันสมัย

มติที่ประชุม : คณะกรรมการพิจารณาแล้วให้คงไว้ตามร่างเดิม

มาตรา ๑๖

มีการแก้ไข

ที่ประชุมได้อภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการวิสามัญ แสดงความเห็นว่าการที่รับมอบหมายจากที่ประชุมคณะกรรมการวิสามัญในการพิจารณาศึกษาในมาตรา ๑๔ และเชื่อมโยงกับมาตรา ๑๖ ซึ่งควรมีรับผิดชอบงานเจ้าหน้าที่จะปรากฏในมาตรา ๑๖ ซึ่งเห็นว่าควรปรับปรุงถ้อยคำตามมาตรา ๑๖ ในบรรทัดที่ ๓ - ๔ เป็นเรื่องของการรับผิดชอบเป็น ความว่า “โดยผู้ที่มีหน้าที่ดำเนินการทางทะเบียนเป็นผู้รับผิดชอบและรวบรวมข้อมูลที่เป็นผู้แจ้ง” และเห็นว่าควรปรับปรุงถ้อยคำตามมาตรา ๑๖ ในวรรคสอง เป็นความว่า “ในการนี้ข้อมูลที่ได้รับแจ้งจากผู้มีหน้าที่ดำเนินการทางทะเบียนมีรายการไม่ครบถ้วน เจ้าหน้าที่งานทะเบียนต้องไม่รับจดทะเบียน แก้ไขรายการจดทะเบียน หรือยกเลิกการจดทะเบียนสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ”

ทั้งนี้ เพื่อจะได้ไม่ต้องปรับถ้อยคำจากคำว่า “จดทะเบียน” เป็นคำว่า “จัดแจ้ง” ทั้งหมดของทุกมาตราในร่างกฎหมายนี้ โดยที่ถ้าจะความรับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องความถูกต้องของข้อมูลเป็นความรับผิดชอบของผู้ดำเนินการทางทะเบียนและถือเป็นที่ตามกฎหมาย

นายชัยณรงค์ โชไชย เลขาธิการคณะกรรมการวิสามัญ แสดงความเห็นว่าการป้องกันการป้องกันภัยจะเกิดขึ้นในอนาคตของภัยคำระหว่งคำว่า “จัดแจ้ง” หรือคำว่า “จดทะเบียน”

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการวิสามัญ แสดงความเห็นว่าการเพิ่มในบทนิยามตามมาตรา ๓ จะมีปัญหาเรื่องการตีความคำว่า “ทรัพย์สินมีทะเบียน” ตามกฎหมายอื่นจึงขอเสนอที่ประชุมว่าควรกำหนดถ้อยคำของคำว่า “จัดแจ้ง” หรือคำว่า “จดทะเบียน” ไว้ในบทนิยามตามมาตรา ๓ ยังไม่มีความเหมาะสม แต่หากเป็นการขยายถ้อยคำไว้ในวรรคสองของมาตรา ๑๖ จะมีความเหมาะสมกว่า

ทั้งนี้ ผู้แจ้งข้อมูลต้องรับผิดชอบความถูกต้องและครบถ้วน รวมทั้งต้องรักษาสิทธิของตนเอง แต่ทางเจ้าหน้าที่งานทะเบียนเพียงรับผิดชอบในการให้ประชาชนสามารถตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับการจดทะเบียนและข้อมูลของผู้รับใบอนุญาตได้

ศาสตราจารย์กำชัย จงจักรพันธ์ โฆษกคณะกรรมการวิสามัญ แสดงความเห็นว่าเป็นมติของนโยบาย ซึ่งการแก้ไขครั้งนี้จะทำให้เจ้าหน้าที่ของกรมพัฒนาธุรกิจการค้าและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของกระทรวงพาณิชย์ไม่ต้องรับผิดชอบความครบถ้วนของข้อมูลที่เป็นสิ่งที่ได้มีการเพิ่มเติมถ้อยคำ ซึ่งก็เข้าใจเจตนากรณีในการเพิ่มเติมถ้อยคำของผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา หากกฎหมายนี้มีผลบังคับใช้แล้วทำให้ฝ่ายปฏิบัติสามารถที่จะปฏิบัติงานได้ก็ไม่ต้องห่วงใยประเด็นนี้

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการวิสามัญ ให้เหตุผลที่เพิ่มเติมคำว่า “ครบถ้วนของข้อมูล” ตามมาตรา ๑๖ เนื่องจากพิจารณากฎหมายในส่วนนี้จะต้องพิจารณาเชื่อมโยงกันกับมาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ และมาตรา ๑๘ โดยหลักการที่ร่างพระราชบัญญัตินี้วางไว้ว่า “หากผู้แจ้งได้แจ้งมาอย่างไร ก็ให้รับข้อมูลที่แจ้งเป็นไปตามนั้น” เนื่องจากเจ้าหน้าที่งานทะเบียนไม่มีหน้าที่ในการตรวจสอบข้อมูลว่ามีความถูกต้องหรือไม่ ซึ่งผู้แจ้งมีหน้าที่ในการรักษาสิทธิของตนเองทั้งในแง่ของความถูกต้องและครบถ้วนก็จะได้รับสิทธินั้นในการบังคับหลักประกัน แต่หากผู้แจ้งได้แจ้งข้อมูลที่ไม่ครบถ้วนเจ้าหน้าที่งานทะเบียนจะไม่รับผิดชอบใด ๆ ทั้งสิ้น

ส่วนกรณีตามมาตรา ๑๖ วรรคสอง เป็นกรณีที่เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการรับจดทะเบียนว่า ในการรับจดทะเบียนหรือจัดแจ้งของเจ้าหน้าที่และจะอิงกับมาตรา ๑๘ เกี่ยวกับการรายการในการจดทะเบียน

ทั้งนี้ ขอเสนอที่ประชุมเพื่อเพิ่มเติมถ้อยคำในวรรคสองของมาตรา ๑๖ เป็นความว่า “...ผู้ที่มีหน้าที่ดำเนินการทางทะเบียนมีรายการไม่ครบถ้วนตามมาตรา ๑๕ เจ้าหน้าที่งานทะเบียนต้องไม่รับจดทะเบียน”

นายดิเรก บุญแท้ ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ขอให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าการจดทะเบียนจะมีการแก้ไขรายการอื่น ๆ อีกหลายมาตรา ถ้าสมมติในมาตรา ๑๖ กำหนดไว้เฉพาะตามมาตรา ๑๘ ซึ่งจะมีมาตราที่เกี่ยวข้องกับการจดทะเบียน การแก้ไขรายการ จัดทะเบียนและการยกเลิกการจดทะเบียนสัญญา

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการวิสามัญ แสดงความเห็นว่าการจดทะเบียนตามมาตรา ๑๘ เป็นเรื่องการเริ่มให้มีการจดทะเบียน ส่วนเรื่องการแก้ไขรายการจดทะเบียนเป็นรายการที่กำหนดไว้เท่านั้นซึ่งจะเกิดขึ้นตามมาในภายหลัง

มติที่ประชุม : ให้แก้ไขความในมาตรา ๑๖ เป็นดังนี้

มาตรา ๑๖ ให้เจ้าหน้าที่งานทะเบียนรับจดทะเบียน แก้ไขรายการจดทะเบียน หรือยกเลิกการจดทะเบียนสัญญาหลักประกันทางธุรกิจตามข้อมูลที่ได้รับแจ้งจากผู้มีหน้าที่ดำเนินการทางทะเบียนตามหมวดนี้ โดยผู้ที่มีหน้าที่ดำเนินการทางทะเบียนเป็นผู้รับผิดชอบในความถูกต้องและครบถ้วนของข้อมูลที่เป็นผู้แจ้งนั้น

ในกรณีข้อมูลที่ได้รับแจ้งจากผู้มีหน้าที่ดำเนินการทางทะเบียนมีรายการจดทะเบียน หรือยกเลิก ตบมผบสรบ.๑๘ เจ้าพนักงานทะเบียนต้องไม่รับจดทะเบียน แก่ขรายการจดทะเบียน หรือยกเลิก การจดทะเบียนสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ

เหตุผล การดำเนินการทางทะเบียนของร่างกฎหมายนี้เป็นเรื่องการจัดแจ้ง ซึ่งปรากฏว่า “จดทะเบียน” ในหลายมาตรา ดังนั้น เพื่อไม่ต้องแก้ไขก้อยคำในทุกมาตรา และเห็นว่า ในเรื่องการจดทะเบียนมีสาระสำคัญอยู่ที่เจ้าหน้าที่รัฐมีหน้าที่และความรับผิดชอบ ซึ่งแตกต่างจากการ จัดแจ้ง จึงเห็นควรแก้ไขปรับปรุงถ้อยคำในมาตรา ๑๖ เพื่อให้ชัดเจนว่าผู้ดำเนินการทางทะเบียน จะต้องรับผิดชอบต่อความถูกต้องและความครบถ้วนของข้อมูลที่ได้แจ้งมีใช้เจ้าหน้าที่รัฐ

มาตรา ๒๒

มีการแก้ไข

มีผู้แปรรูปคดี

มีผู้ขอแปรรูปคดี จำนวน ๓ ท่าน คือ

นายกรรณกร ธนกรรณกร และนายสุพันธุ์ มงคลสุธี ขอแปรรูปคดีแก้ไข เพิ่มเติมความของมาตรา ๒๒ ดังนี้

“มาตรา ๒๒ ผู้ให้หลักประกันมีสิทธิครอบครอง ใช้สอย แลกเปลี่ยน จำหน่ายจ่ายโอน และจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน รวมทั้งใช้เป็นหลักประกัน ใช้ในการผลิตนำไปรวมเข้ากับ ทรัพย์สินอื่น ใช้เปลี่ยนไปกรณีที่ต้องการเพื่อการใช้เส้นเบลีง และได้ดออกของทรัพย์สินที่เป็น หลักประกัน เว้นแต่กรณีที่มีทรัพย์สินในสหราชอาณาจักรซึ่งมีทรัพย์สินที่สหราชอาณาจักรเป็นผู้ผลิตและตกอยู่กับผู้อื่นได้

ผู้ให้หลักประกันจะนำทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันตามพระราชบัญญัตินี้ไปจำหน่าย เป็นไปเป็นการชำระหนี้ต่อไปมิได้ มิฉะนั้นการจำหน่ายนั้นตกเป็นโมฆะ

กรณีที่ไม่แต่สหราชอาณาจักรซึ่งมีทรัพย์สินในสหราชอาณาจักร

นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ ขอแปรรูปคดีแก้ไขเพิ่มเติมความของมาตรา ๒๒ ดังนี้ “มาตรา ๒๒ ผู้ให้หลักประกันมีสิทธิครอบครอง ใช้สอย แลกเปลี่ยน จำหน่ายจ่ายโอน และจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน รวมทั้งใช้เป็นหลักประกัน ใช้ในการผลิตนำไปรวมเข้ากับ ทรัพย์สินอื่น ใช้เปลี่ยนไปกรณีที่ต้องการเพื่อการใช้เส้นเบลีง และได้ดออกของทรัพย์สินที่เป็น หลักประกัน เว้นแต่กรณีที่มีทรัพย์สินในสหราชอาณาจักรซึ่งมีทรัพย์สินที่สหราชอาณาจักรเป็นผู้ผลิตและตกอยู่กับผู้อื่นได้

ผู้ให้หลักประกันจะนำทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันตามพระราชบัญญัตินี้ไปจำหน่าย เป็นไปเป็นการชำระหนี้ต่อไปมิได้ มิฉะนั้นการจำหน่ายนั้นตกเป็นโมฆะ

กรณีที่ไม่แต่สหราชอาณาจักรซึ่งมีทรัพย์สินในสหราชอาณาจักร

นางสิริก อังกาบ ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิการวิสามัญ ใต้รายงาน ประเด็นที่ขอการพิจารณาการประชุมครั้งที่ผ่านมามาว่า กำหนดให้ผู้ให้หลักประกันมีสิทธิครอบครอง ใช้สอย แลกเปลี่ยน จำหน่ายจ่ายโอน และจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้น โดยไม่ให้ตกลงกัน เป็นอย่างอื่น เว้นแต่การนำสิทธิเงินฝากในสถาบันการเงินมาเป็นหลักประกัน ซึ่งหลักกฎหมายดังกล่าว จะทำให้สถาบันการเงินไม่ปล่อยสินเชื่อให้ผู้ประกอบการ เพราะทรัพย์สินแต่ละประเภทที่นำมาเป็น หลักประกันมีความแตกต่างกันโดยเฉพาะเรื่องทรัพย์สินเฉพาะสิ่ง หากให้นำไปแลกเปลี่ยน จำหน่าย จ่ายโอนได้แล้ว จะทำให้ทรัพย์สินนั้นขาดจากความเป็นหลักประกัน คณะกรรมการวิสามัญเห็นว่า ควรให้ผู้สัญญาตกลงกันเป็นอย่างอื่นได้ในทรัพย์สินบางประเภทที่มีความสำคัญและจำเป็น จึงมอบหมายผู้แทนจากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาแก้ไขถ้อยคำให้มีความยืดหยุ่น แต่ต้องอยู่ ภายใต้หลักการของความเป็นธรรม

ที่ประชุมได้อภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นดังนี้

นายปรกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมาธิการวิสามัญ แสดงความเห็นเห็นว่า ได้มีการ พิจารณาแล้วในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๘ ซึ่งมีมาตรา ๒๒ ได้มีผู้แปร ญัตติไว้ จำนวน ๒ ท่าน คือ นายกรรณกร ธนกรรณกร และนางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ เป็นการแปร ญัตติที่มีข้อความคล้ายกันและได้ยึดตามเหตุผลที่แปรญัตติไว้ โดยในร่างเดิมของมาตรา ๒๒ มีความ ประสงค์จะให้ทรัพย์สินซึ่งมีมูลค่าสามารถที่จะอยู่กับผู้ให้หลักประกันและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ทาง เศรษฐกิจได้ ดังนั้น จึงได้ห้ามไม่ให้นำทรัพย์สินไปจำหน่ายรวมครอบครองมาตรา ๒๒ หากนำทรัพย์สิน ไปจำหน่ายแล้วการส่งทรัพย์สินให้ผู้รับหลักประกันก็จะไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้ ส่วนในวรรคสาม ของมาตรา ๒๒ เป็นการเขียนไว้กว้าง ๆ ว่า “การใดที่แตกต่างจากความเป็นมาที่ตกเป็นโมฆะ” เป็นกรณีที่ไม่ควรมีการนำทรัพย์สินไปจำหน่ายก็จะต้องตกเป็นโมฆะ

ทั้งนี้ จึงเห็นด้วยกับการแปรญัตติของนายกรรณกร ธนกรรณกร และนางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ ที่ได้มีการตัดความว่า “เว้นแต่กรณีที่มีทรัพย์สินในสหราชอาณาจักรซึ่งมีทรัพย์สินที่สหราชอาณาจักรซึ่งมีทรัพย์สินที่” ออก ซึ่งเหตุผลที่ยกประเด็นดังกล่าวออก เนื่องจากเงินฝากหากมีอยู่ก็จะไม่นำมาเป็น หลักประกันในการชำระหนี้เข้ามาเป็นหลักประกันน้อยมาก โดยแก้ไขให้เหลือความเป็น “เว้นแต่ ผู้สัญญาจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น” ในส่วนของวรรคสองได้มีการเพิ่มความรวมวรรคที่ท้ายความเป็น “มิฉะนั้นการจำหน่ายนั้นตกเป็นโมฆะ” ตามที่ได้มีการแปรญัตติไว้ และได้ตัดความในวรรคสามว่า “ทรัพย์สิน ที่แตกต่างสหราชอาณาจักรซึ่งมีทรัพย์สินในสหราชอาณาจักร” ออก

มติที่ประชุม : ให้แก้ไขความในมาตรา ๒๒ เป็นดังนี้

มาตรา ๒๒ ผู้ให้หลักประกันมีสิทธิครอบครอง ใช้สอย แลกเปลี่ยน จำหน่ายจ่ายโอน และจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน รวมทั้งใช้เป็นหลักประกัน ใช้ในการผลิต นำไปรวมเข้ากับ

ทรัพย์สินอื่น ใช้เปลี่ยนไปในกรณีที่ต้องการครอบครองเพื่อการใช้เงินเปลือง และได้ต่อผลของทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน เว้นแต่กรณีทรัพย์สินนั้นเงินฝากในสหกรณ์สหกรณ์หรือสหกรณ์อื่นที่สหกรณ์ผู้ฝากเงินฝากไว้

ผู้ให้หลักประกันจะนำทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันตามพระราชบัญญัตินี้ไปจำนำเพื่อเป็นประกันการชำระหนี้ต่อไปมิได้ มิฉะนั้นการจำนำนั้นตกเป็นโมฆะ

กรณีที่ได้จดทะเบียนแล้วแต่ทรัพย์สินนั้นไม่ครบถ้วน
เหตุผล การกำหนดให้ผู้ให้หลักประกันต้องมีสิทธิครอบครอง ใช้สอย จำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันมิให้ตกแก่ผู้อื่นอย่างอื่นนั้นจะทำให้สภาพเงินไม่ปล่อยให้แก่ผู้อื่นอย่างอื่นได้ตามเจตนารมณ์ของผู้สัญญา ยกเว้นในเรื่องของความเป็นหลักประกัน จึงควรให้หลักประกันเป็นอย่างไรก็ตามเจตนารมณ์ของผู้สัญญา ยกเว้นในเรื่องของการทำนนำทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันไปจำนำต่อเพราะการจำนำต้องส่งมอบทรัพย์สิน ซึ่งจะทำให้ผู้ประกอบกรนำทรัพย์สินนั้นไปดำเนินธุรกิจเพื่อหาประโยชน์ทางการค้าไม่ได้

มาตรา ๒๔

มีการแก้ไข

นางสิริกร อังกาบ ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการการวิสามัญ ได้รายงานประเด็นที่รอการพิจารณาจากการประชุมครั้งที่ผ่านมามา มอบให้ผู้แทนจากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาไปแก้ไขปรับปรุงถ้อยคำ โดยในการจัดทำบัญชีทรัพย์สินให้ผู้สัญญาตกลงกันได้ แต่ต้องเป็นไปตามวิธีปฏิบัติทางการค้าและไม่ขัดแย้งกันในบางกรณีที่ต้องทำให้รัฐเข้าไปควบคุมดูแลเพื่อความเป็นมาตรฐาน ซึ่งแล้วแต่ความจำเป็นแต่ละกรณี

ที่ประชุมได้อภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นดังนี้

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการวิสามัญ แสดงความเห็นว่าเป็นไปตามที่ได้มีการแปรญัตติไว้และที่ประชุมคณะกรรมการวิสามัญได้มีการมอบหมายให้ปรับปรุงถ้อยคำเป็น “มาตรา ๒๔ ผู้ให้หลักประกันจะต้องจัดทำบัญชีทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามกฎหมายกระทรวง **ซึ่งมีไว้แต่ผู้สัญญาตกลงกันมิใช่เป็นอย่างอื่น**” วัตถุประสงค์ของมาตรา ๒๔ ซึ่งมีที่หลักการให้ผู้สัญญาได้ตกลงกันหรือหากไม่สามารถตกลงกันได้จะต้องทำตามแบบที่ทางราชการเป็นผู้กำหนด โดยที่ประชุมคณะกรรมการวิสามัญจะเลือกถ้อยคำตามที่แปรญัตติไว้หรือตามที่ประชุมคณะกรรมการวิสามัญได้มอบหมายให้ปรับปรุงถ้อยคำก็ได้แล้วแต่กรณี

นายชัยณรงค์ โชไชย เลขาธิการคณะกรรมการการวิสามัญ แสดงความเห็นว่าการประชุมครั้งที่แล้วได้มีการทบทวนในมาตรา ๒๔ เป็นการเพิ่มเติมถ้อยคำตอนท้าย ความว่า “ตามวิธีการปฏิบัติทางการค้าหรือตามผู้สัญญาจะตกลงกัน หรือเป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายกระทรวงก็ได้”

นางชมฤทัย สุมางค์ ผู้แทนกระทรวงการคลัง แสดงความเห็นว่าการประชุมครั้งที่แล้วได้กำหนดในเรื่องต้นให้ผู้สัญญาตกลงกันก่อน โดยจะต้องเป็นวิธีการปฏิบัติทางการค้าเป็นตัวคุม ซึ่งจะไม่เปิดเป็นอิสระให้ผู้สัญญาตกลงกันอย่างไรก็ได้ กำหนดว่าเว้นแต่หลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎกระทรวงกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการวิสามัญ แสดงความเห็นว่าการประชุมคณะกรรมการวิสามัญในการปรับปรุงถ้อยคำในมาตรา ๒๔ ตามที่นายกรรมการ ฐมนธกรวิน ผู้เสนอคำแปรญัตติ ความว่า “มาตรา ๒๔ ผู้ให้หลักประกันจะต้องจัดทำบัญชีทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันตามหลักเกณฑ์วิธีการ **และเงื่อนไขที่กระทรวงพาณิชย์หรือทบวงพาณิชย์ปฏิบัติทางการค้าหรือตามที่ผู้สัญญาได้ตกลงกัน** **ซึ่งมีไว้แต่ผู้สัญญาตกลงกันมิใช่เป็นอย่างอื่น**”

นางสาวอรุณจิต สิงคาลวณิช กรรมการวิสามัญ สอบถามว่า กรณีดังกล่าวจะต้องทำตามวิธีการปฏิบัติทางการค้าก่อน ซึ่งกฎกระทรวงอาจจะต้องไม่ออกหรือยังไม่มีควมจำเป็นจะต้องออกกฎกระทรวงก็ได้ นอกจากนี้จะมีวิธีการอย่างไรและกฎกระทรวงอาจออกในภายหลังได้

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการวิสามัญ แสดงความเห็นว่าการทำทางราชการเห็นว่าไม่มีความเป็นธรรมดาแก่กรณี กฎกระทรวงจะต้องกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในกรณีให้ผู้สัญญาไม่สามารถตกลงกันได้

มติที่ประชุม : ให้แก้ไขความในมาตรา ๒๔ เป็นดังนี้

มาตรา ๒๔ ผู้ให้หลักประกันจะต้องจัดทำบัญชีทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันตาม**หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กระทรวงพาณิชย์หรือทบวงพาณิชย์ปฏิบัติทางการค้าหรือตามที่ผู้สัญญาได้ตกลงกัน** **ซึ่งมีไว้แต่ผู้สัญญาตกลงกันมิใช่เป็นอย่างอื่น**

เหตุผล ต้องการให้ผู้สัญญาจัดทำบัญชีทรัพย์สินตามวิธีปฏิบัติทางการค้าหรือตกลงกันได้ตามเจตนารมณ์ แต่มีข้อยกเว้นในบางกรณีที่ต้องการให้ภาครัฐเข้ามาควบคุมดูแลที่ให้ออกเป็นกฎกระทรวง

อนึ่ง ในการประชุมครั้งที่แล้วคณะกรรมการวิสามัญได้มีการพิจารณาในมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แล้ว โดยที่ประชุมคณะกรรมการวิสามัญได้มีมติให้คงไว้ตามร่างเดิม ยกเว้นในมาตรา ๒๘ คณะกรรมการวิสามัญได้มีมติแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำให้สอดคล้องกับมาตรา ๒๑

มาตรา ๓๒

มีการแก้ไข

นางสิริกร อังกาบ ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการการวิสามัญ ได้รายงานประเด็นที่รอการพิจารณาจากการประชุมครั้งที่ผ่านมามีประเด็นพิจารณาว่าสมควรกำหนดให้บุคคลภายนอกได้ไปซึ่งทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันโดยปลอดภาระหลักประกัน โดยยังคงความไม่รู้ว่า

ทรัพย์สินนั้นเป็นหลักประกันการชำระหนี้ตามกฎหมายนี้ ซึ่งเมื่อพิจารณาหลักในเรื่องของการคุ้มครองบุคคลภายนอกที่จะได้ทรัพย์สินโดยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้วจะต้องเป็นกรณีที่ได้ไปโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน จึงเห็นควรที่จะตัดเงื่อนไขที่กล่าวมาให้บุคคลภายนอกได้ไปซึ่งทรัพย์สินโดยปลดภาระหลักประกันโดยอ้างความไม่รู้ไว้ โดยผู้แทนจากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเข้าไปแก้ไขปรับปรุงถ้อยคำ และนำเสนอประชุมต่อไป

ที่ประชุมได้อภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นดังนี้

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการวิสามัญ แสดงความเห็น ว่า หลักการของ มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง เป็นกรณีทรัพย์สินที่มีการหมุนเวียนตลอดเวลา หากเป็นการค้าปกติหรือเป็นความยินยอมของผู้รับหลักประกันก็ย่อมจะได้รับไปโดยปลดภาระหลักประกัน แต่จะมีหลักประกันบางอย่างที่เป็นทรัพย์สินซึ่งไม่ใช่ทรัพย์สินตามวรรคหนึ่ง (ไม่ใช่เป็นทรัพย์สินที่มีการหมุนเวียนตลอดเวลา) แต่บุคคลภายนอกได้ไปโดยปลดภาระหลักประกันหรือไม่ โดยหลักกฎหมายแล้วจะต้องได้รับไปโดยสุจริต (โดยไม่รู้ว่าการทรัพย์สินนั้นเป็นหลักประกันการชำระหนี้ตามกฎหมายราชบัญญัติ ซึ่งเป็นถ้อยคำของคณะกรรมการกฤษฎีกาคณะพิเศษ) และเสียค่าตอบแทน

ถ้าเป็นทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งของมาตรา ๓๒ หากไปปรับเป็นหลักประกันโดยที่ทรัพย์สินที่มีการหมุนเวียนตลอดเวลาจึงต้องมีการตรวจดูทะเบียน แต่ในกรณีที่ไม่ใช่ทรัพย์สินในลักษณะนี้บุคคลภายนอกได้ทั่วไปจะต้องไปตรวจดูทะเบียนที่กรมพัฒนาธุรกิจการค้าหรือไม่

ถ้าได้ทรัพย์สินนั้นไปโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน เนื่องจากเป็นการได้มาแทนทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน ฉะนั้น จึงมีค่าตอบแทนโดยปริยายซึ่งการเพิ่มเติมถ้อยคำเป็นเรื่องของหลักสุจริตและไม่รู้ว่าการทรัพย์สินนั้นเป็นหลักประกันการชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ เนื่องจากเป็นทรัพย์สินซึ่งไม่มีกรรมการหมุนเวียนตลอดเวลา จึงวางใจได้ว่ากรณีเช่นนั้นอาจจะไม่นำไปใช้เป็นหลักประกัน

จึงขอเสนอที่ประชุมคณะกรรมการวิสามัญให้คงไว้ตามร่างเดิมในมาตรา ๓๒ น่าจะเป็นประโยชน์กว่าเพื่อเป็นการคุ้มครองบุคคลภายนอกที่สุจริต

นายชัยณรงค์ โชไชย เลขานุการคณะกรรมการวิสามัญ แสดงความเห็น ว่า ประเด็นดังกล่าวได้มีการหารือกันอย่างกว้างขวางในการประชุมครั้งที่แล้วว่า คำว่า “ไม่รู้” นั้น ควรจะใช้คำว่า “สุจริต” แทนหรือไม่

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการวิสามัญ แสดงความเห็น ว่า หากจะปรับปรุงถ้อยคำเป็นคำว่า “โดยสุจริต” แทน ก็ไม่ขัดข้องแต่อย่างใด

นายสรวิศ ลิ้มบงษ์ธิ ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม แสดงความเห็น ว่า การจะใช้คำปัจจุบันคำว่า “สุจริต” ก็มีความหมายที่ไม่ต่างกัน แต่ประเด็น “ที่ได้มาแทนทรัพย์สินที่เป็น

หลักประกันตามมาตรา ๓๑” ซึ่งการได้มาแทนนี้เป็นเพียงหนึ่งในสามของบรรดาทรัพย์สินที่ระบุไว้ในวรรคสองของมาตรา ๓๒ เป็นต้น

- ประเด็นที่หนึ่ง คือ ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน
- ประเด็นที่สอง คือ ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันรวมอยู่ด้วย
- ประเด็นที่สาม คือ ที่ได้มาแทนทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน ฉะนั้น ประเด็นเรื่องค่าตอบแทนนี้จะไม่ค่อยครอบคลุมในประเด็นที่หนึ่งและประเด็นที่สอง หากต้องการให้มีการระบุว่า “สุจริตและเสียค่าตอบแทน” ควรจะเขียนให้ชัดในบรรทัดที่สาม เป็นคำว่า “บุคคลภายนอกซึ่งได้ทรัพย์สินนั้นไปโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน”

มติที่ประชุม : ให้แก้ไขความในวรรคสองของมาตรา ๓๒ เป็นต้น

มาตรา ๓๒“ถ้า.....”

หากทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันหรือที่มีทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันรวมอยู่ด้วยหรือที่ได้มาแทนทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันตามมาตรา ๓๑ มีใช้ทรัพย์สินตามวรรคหนึ่ง บุคคลภายนอกซึ่งได้ทรัพย์สินนั้นไปโดยไม่รู้ว่าการทรัพย์สินนั้นเป็นหลักประกันการชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติสุจริตและเสียค่าตอบแทนหรือโดยความยินยอมของผู้รับหลักประกัน ย่อมได้ทรัพย์สินนั้นไปโดยปลดภาระหลักประกัน

เหตุผล ตามหลักความยุติธรรมทางกฎหมายนั้น บุคคลภายนอกที่จะได้ทรัพย์สินโดยปลดภาระหลักประกัน ควรจะต้องเป็นผู้ที่สุจริตและเสียค่าตอบแทน จึงได้แก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำเพื่อให้เกิดความยุติธรรมแก่คู่กรณีทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๓๔

นางสิริกร อังกาบ ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการวิสามัญ ได้รายงาน ประเด็นที่รอการพิจารณาจากการประชุมครั้งที่ผ่านมามา ทั้งนี้ ศาลพิจารณาคำชี้แจง จังการพิทักษ์ โจทก์ คณะกรรมการวิสามัญ ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ดังนี้

มาตรา ๓๔ ที่ว่า “หากมีการนำสิทธิเรียกร้องมาเป็นหลักประกัน ผู้รับหลักประกันจะสิทธิตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจเป็นข้อต่อผู้ถือหุ้นนี้แห่งสิทธิได้เมื่อได้หนังสือบอกกล่าวไปยังลูกหนี้แห่งสิทธินั้นแล้ว” เห็นว่ากฎหมายนี้เป็นเรื่องการนำทรัพย์สินมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจ ไม่ใช่เรื่องของการโอนสิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๓๐๖ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และผู้รับหลักประกันก็ไม่ได้มีนิติสัมพันธ์กับลูกหนี้แห่งสิทธิ ดังนั้น แม้ผู้รับหลักประกันจะไม่บอกกล่าวไปยังลูกหนี้แห่งสิทธิทำให้สิทธิของผู้รับหลักประกันนั้นเสียไป ดังนั้น ร่างมาตรา ๓๔ ในทางทฤษฎีแล้วย่อมขัดต่อหลักกฎหมาย และในทางปฏิบัติจะไม่มีการบังคับใช้

คณะกรรมการวิสามัญ

ชำระก่อนก็จะต้องนำเงินไปชำระหนี้ แต่หากเจ้าหนี้ไม่รับชำระหนี้ซึ่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้กำหนดเอาไว้ว่า ถ้าเจ้าหนี้ไม่รับชำระหนี้จากลูกหนี้ ๆ จะมีสิทธิดำเนินการอย่างไร ก็กำหนดเอาไว้ให้มีการวางทรัพย์ขึ้น

นางชวีระยงพี จุฬารัตน์พันธุ์ รองอธิบดีกรมบังคับคดี แสดงความเห็นเห็นว่า หลักในเรื่องการวางทรัพย์ตามปกติซึ่งเป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๓๑ กล่าวถึงกรณีเจ้าหนี้บอกปิดไม่ยอมรับชำระหนี้หรือไม่สามารถชำระหนี้สิทธิของการเป็นเจ้าหนี้ก็สามารถที่จะวางทรัพย์ได้เพื่อให้หลุดพ้นจากหนี้ จึงเห็นว่าไม่มีความจำเป็นจะต้องเขียนไว้ในมาตรา ๓๕ เนื่องจากใช้หลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ปกติอยู่แล้ว

นายเกียรติยงศักดิ์ สวัสดิ์พาณิชย์ ที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการวิสามัญ แสดงความเห็นเห็นว่า ประเด็นที่หนึ่ง ถ้าสิทธิเรียกร้องนั้นเป็นหนี้เงินออกจะมีกรณีที่น่าไปวางทรัพย์ที่สำนักงานวางทรัพย์ได้ แต่ลักษณะหนี้เงินในมาตรา ๓๕ จะใช้คำว่า “อาจนำทรัพย์สินไปวาง” แต่สภาพการบังคับในลักษณะนี้จะขัดกับหลักการโดยทั่วไปของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เป็นลักษณะที่หากชำระหนี้แต่ไม่สามารถชำระหนี้ได้ซึ่งหากไม่ชำระหนี้ก็อาจจะเกิดการผิดนัดชำระขึ้นมาได้ จึงจำเป็นต้องนำไปวางทรัพย์ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ถ้าในมาตรา ๓๕ เขียนไว้ว่าในลักษณะนี้ก็ได้แสดงว่าวางกฎหมายนี้ได้อยู่ยุติเรื่องหลักการวางทรัพย์ซึ่งขึ้นมาจากอีกหลักเกณฑ์เป็นพิเศษ ซึ่งจะต้องเป็นไปที่บัญญัติไว้

ประเด็นที่สอง ถ้าเป็นกรณีสิทธิเรียกร้องที่ไม่ใช่หนี้เงิน สิทธิการเช่าจะวางทรัพย์กันอย่างไร ซึ่งลักษณะการเขียนร่างกฎหมายนี้เป็นกรณีสืบคดีสิทธิเรียกร้องประเภทจะต้องมีการวางทรัพย์ จึงเห็นว่าควรจะต้องเขียนร่างกฎหมายให้ดูกรณีมีความคล่องตัวได้มากกว่านี้ ไม่ใช่ให้มีสภาพบังคับในลักษณะยิ่งกว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ด้วย โดยเสนอให้กำหนดเป็นหลักเกณฑ์ใหม่ขึ้นมา

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมาธิการวิสามัญ แสดงความเห็นเห็นว่า ประเด็นที่ว่า ควรจะมีมาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๕ ไว้ในร่างกฎหมายฉบับนี้หรือไม่นั้น ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับที่ประชุมคณะกรรมาธิการวิสามัญได้มีการพิจารณาตามที่เห็นสมควรต่อไป

ศาสตราจารย์กัญญา จงจักรพันธ์ โฆษกคณะกรรมาธิการวิสามัญ แสดงความเห็นเห็นว่า ไม่ควรระหว่างเจ้าหนี้ซึ่งต้องเป็นไปตามหลักกฎหมาย หากไม่มีมาตรา ๓๕ ก็จะมีมาตรา ๔๑ รองรับไว้อยู่แล้ว โดยเมื่อลูกหนี้แห่งสิทธิติดตามสิทธิเรียกร้องตกลงซื้อขายเครื่องจักรจะต้องส่งมอบเครื่องจักรให้กับเจ้าหนี้แห่งสิทธิ (ผู้ที่มีสิทธิเรียกร้องมาเป็นหลักประกัน) เมื่อหนี้คืนถึงกำหนดลูกหนี้มีหน้าที่ตามกฎหมายด้วยอำนาจแห่งกฎหมายตามมาตรา ๑๙๔ การชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ ผู้รับหลักประกัน จะไม่มีสิทธิใด ๆ ต่อลูกหนี้แห่งสิทธินั้น

จึงขอตั้งเป็นข้อสังเกตว่ามาตรา ๓๕ ที่เขียนมายังไม่ครอบคลุมต่อตามหลักทฤษฎี แต่หากเขียนไว้ก็ไม่เกิดความเสียหาย แต่ในทางปฏิบัติผู้รับหลักประกันมักจะได้รับโอนสิทธิเรียกร้องซึ่งไม่ท้วงในมาตรานี้ ดังนั้น มาตรา ๓๕ ลูกหนี้แห่งสิทธิก็ต้องถือว่าทำหน้าที่ชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้แห่งสิทธิเรียกร้องนั้นไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม เพราะผู้รับหลักประกันอย่างไรเสียแม้จะรับเรื่องนั้นมาเป็นหลักประกันตามหลักกฎหมายก็จะมีสิทธิเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับลูกหนี้แห่งสิทธิ หากมีการส่งมอบเครื่องจักรก็จะยิ่งเห็นไปตัวผู้รับหลักประกัน (ธนาคาร) จะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับแต่อย่างใดและตามหลักกฎหมายได้ออกแบบไว้แล้วว่าเครื่องจักรเมื่อมีการส่งมอบแล้วก็จะกลายเป็นหลักประกันไปแทนที่เนื่องจากการประชุมครั้งที่แล้วในมาตรา ๒๒ มีความเข้าใจตรงตามกรณีที่มีความเป็นห่วงว่าจะมีการเอาเปรียบผู้ให้หลักประกัน แต่ในทางปฏิบัติธนาคารจะใช้ช่องทางในการกำหนดเป็นอย่างไร เช่น กำหนดว่าให้นำเงินก่อนผ่านเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารก็สามารถตรวจสอบข้อมูลทางบัญชีได้หรือสามารถที่จะหักชำระหนี้ได้ รวมทั้งการแก้ไขในทางระบบของธนาคารได้อยู่แล้ว หากไม่มีมาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๕ ไว้ในร่างกฎหมายฉบับนี้ก็ทำให้เข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้น ซึ่งก็มีผลต่อตามระบบหลักกฎหมายและสอดคล้องกันในทางปฏิบัติอยู่แล้ว

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมาธิการวิสามัญ แสดงความเห็นเห็นว่า ขึ้นอยู่กับที่ประชุมคณะกรรมการวิสามัญได้มีการพิจารณาตามที่เห็นสมควรต่อไป โดยความเห็นส่วนตัว การไม่มีหรือให้มีมาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๕ ไว้ในร่างกฎหมายฉบับนี้ก็มีค่าเท่ากัน ซึ่งได้มีมาตรา ๔๑ รองรับไว้และครอบคลุมถึงอยู่แล้ว ซึ่งหากไม่มีมาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๕ ไว้ในร่างกฎหมายฉบับนี้ก็ไม่ขัดต้องแต่อย่างใด

นายสรวิศ ลิมปประดิษฐ์ ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม แสดงความเห็นเห็นว่า มาตรา ๓๕ เป็นมาตราที่นำมาจากมาตรา ๓๐๖ ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ก็มีรูปแบบที่แตกต่างกันโดยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นการบอกกล่าวว่าการโอนสิทธิเรียกร้อง เมื่อมีการโอนสิทธิเรียกร้องแล้วลูกหนี้แห่งสิทธิจะต้องมีการชำระหนี้กับผู้รับโอนสิทธิไป แต่ไม่ลักษณะนี้เป็นกรณีสืบคดีประกันซึ่งมาตรา ๓๕ ถ้าจะทำให้มีประโยชน์น่าจะจะเป็นการบอกกล่าวหลังจากที่มีเหตุบังคับหลักประกันที่ส่วนหนึ่งของกระบวนการบังคับหลักประกันไป

ส่วนประเด็นในมาตรา ๓๕ ถ้าจะมีการวางทรัพย์ควรจะเป็นกรณีที่เกิดขึ้นหลังจากมีเหตุบังคับหลักประกันแล้ว ถ้าเมื่อไหร่ก็ตามที่ยังไม่มีเหตุบังคับหลักประกันเมื่อหนี้ถึงกำหนดชำระในส่วนของผู้เรียกร้องก็เป็นเจ้าหนี้ควรจะมีสิทธิรับชำระหนี้ไปตามปกติ

นางสาวอรุณจิต สิงคาลวงษ์ กรรมาธิการวิสามัญ แสดงความเห็นเห็นว่า ตามที่นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมาธิการวิสามัญ ได้กล่าวไว้หากไม่มีมาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๕ ไว้ในร่างกฎหมายฉบับนี้ก็มีค่าเท่ากันและสามารถปฏิบัติกันได้ตามปกติโดยที่มีกฎหมายอื่นรองรับไว้อยู่แล้ว ขอตั้งเป็นสังเกตไว้ว่าขณะนี้มีกรณีสืบคดีไว้ในหลายมาตราด้วยกัน และหากร่างกฎหมายฉบับนี้เข้าสู่

นางขวัญระพี จุฬาทิมพพันธุ์ รองอธิบดีกรมบังคับคดี สอบถามว่าในทางปฏิบัติของเจ้าพนักงานบังคับคดี ในกรณีที่ยื่นอุทธรณ์คดีในวรรคสามนี้ หมายความว่า ในกรณีที่มีหมายบังคับคดีให้บังคับกับทรัพย์สินซึ่งเป็นหลักประกันธุรกิจแล้ว เจ้าพนักงานสามารถดำเนินการต่อไปได้โดยไม่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัตินี้ หากเจ้าพนักงานบังคับคดีขายทอดตลาดหลักประกันนี้แล้ว เกิดมีเงินเหลือเจ้าพนักงานบังคับคดีจะดำเนินการอย่างไรต่อไป

นายวิสุทธิ์ ศรีสุพรรณ ประธานคณะกรรมการกฤษฎีกาฯ ได้แจ้งข้อที่ประชุมว่า ในกรณีที่มีเงินเหลือจากการบังคับคดีแล้วให้คืนแก่ลูกหนี้

นายสรวิศ ลิ้มปรีชีย์ ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม ได้แสดงความเห็นว่า ในมาตรา ๓๗ วรรคสาม ในกรณีที่มีการยื่นคำร้องขอให้มีการพิจารณาไว้และให้ศาลได้สวนหากความปรากฏต่อศาลว่ามีเหตุบังคับหลักประกันตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจเกิดขึ้นจริง ก็ให้ศาลมีคำสั่งให้งดการพิจารณา หากปรากฏว่าไม่มีการไต่สวนเหตุบังคับหลักประกันตามสัญญาข้อต่อความสงบเรียบร้อยจะสามารถคำร้องได้หรือไม่ ซึ่งควรสอดคล้องกับหลักการตามมาตรา ๕๐ วรรคสอง คือ ถ้าปรากฏว่าเหตุบังคับตามหลักประกันขัดต่อความสงบเรียบร้อย ก็เป็นเหตุในการยกคำร้องได้ใน

นายวิสุทธิ์ ศรีสุพรรณ ประธานคณะกรรมการกฤษฎีกาฯ สอบถามที่ประชุมว่า ในมาตรานี้มีประเด็นเพิ่มเติมหรือไม่ หรือจำเป็นต้องเพิ่มเติมหรือไม่

นายปภกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการกฤษฎีกาฯ ได้แสดงความเห็นว่า เข้าใจว่าข้อความที่เพิ่มเติมเข้ามา จะเพิ่มเติมในชั้นคณะกรรมการกฤษฎีกาฯ นาย กระทรวงการคลัง ซึ่งในร่างของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาฯ จะไม่มีข้อความนี้ (ถ้อยคำตามมาตรา ๓๗ วรรคสาม)

นางชมฤทัย สุมวาทย์ ผู้แทนกระทรวงการคลัง ได้ชี้แจงว่า เดิมร่างของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาฯ คือ ให้จำหน่ายคดียกฟ้องจากกระบวนการ แต่ได้มีการหารือกับคณะกรรมการกฤษฎีกาฯ และสมาคมธนาคาร ก็เห็นว่าถ้าจำหน่ายคดียกฟ้องแล้ว ก็จะทำให้คดีจำนองไม่สามารถหยีบยกขึ้นมาพิจารณาใหม่ได้ จึงขอแก้ไขถ้อยคำให้เป็นการงดการพิจารณา

นายสรวิศ ลิ้มปรีชีย์ ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม สอบถามที่ประชุมว่า หลักเกณฑ์ในการไต่สวนของศาลในเวลาที่มีการร้องขอให้บังคับในวรรคสาม ปัจจุบันศาลจะยกคำร้องได้ ในกรณีที่เดียว คือ ไม่มีเหตุที่จะบังคับค้ำประกันหลักประกันเกิดขึ้นจริง แต่ในบางกรณีอาจจะมีเหตุที่จะบังคับในสัญญานั้นขัดต่อความสงบเรียบร้อย ซึ่งในมาตรา ๕๐ วรรคสอง ในการไต่สวนของศาล กำหนดไว้ ๒ เหตุ คือ ๑) มีเหตุเกิดขึ้นจริงหรือไม่ ๒) เหตุนั้นขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือไม่ เพราะฉะนั้น ในมาตรา ๓๗ วรรคสาม จึงควรกำหนดให้สอดคล้องกัน คือ ในการพิจารณาของศาล การยกคำร้องอาจทำได้ ๒ กรณี คือ ๑) ไม่มีเหตุที่จะบังคับค้ำประกันหลักประกันเกิดขึ้น ๒) เหตุที่กำหนดในสัญญานั้นขัดต่อความสงบเรียบร้อย

นายปภกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการกฤษฎีกาฯ และ นายสรวิศ ลิ้มปรีชีย์ ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม เสนอที่ประชุมขอเพิ่มเติมถ้อยคำในมาตรา ๓๗ วรรคสาม บรรทัดที่ ๕ เป็นดังนี้ “... ฯลฯ ... แต่หากไม่มีเหตุดังกล่าวหรือเหตุบังคับหลักประกันทางธุรกิจขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือสิทธิของประชาชนให้ศาลยกคำร้องนั้นเสีย ... ฯลฯ ...”

นายสรวิศ ลิ้มปรีชีย์ ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม ได้สอบถามที่ประชุมว่า จากกรณีที่มีการแก้ไขถ้อยคำร่างของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาฯ จากเดิมเป็นการให้งดการพิจารณา ในการนี้ศาลต้องงดการพิจารณาถึงเมื่อใด และกระบวนการให้ยกเลิกหลักประกันการพิจารณาใหม่ จะต้องมีการขออนุญาตอย่างไร

ซึ่งเดิมถ้ามีการงดการพิจารณาไว้ดูความต้องเป็นผู้ร้องขอให้ยกขึ้นพิจารณา แต่กรณีนี้มีผู้ความเพิ่มขึ้นมาอีกคน ซึ่งไม่ใช่คู่ความเดิมในคดี (ผู้รับหลักประกัน) และการงดการพิจารณาเดิม จะงดการพิจารณาโดยคำขอของผู้รับหลักประกันไม่ได้เกิดจากคู่ความในคดี ฉะนั้นในกระบวนการนี้ จึงมีสิทธิที่จะเกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่ายด้วยกัน การที่จะขอให้ยกขึ้นพิจารณาต่อ ถ้ามีกระบวนการที่ชัดเจนว่าใครจะมีสิทธิที่จะขอให้ยกคดีขึ้นพิจารณาก็จะทำให้เกิดความเสียหาย ซึ่งจะแตกต่างกับคดีทั่วไป อีกประการหนึ่ง คือ การงดการพิจารณาไว้เพื่อบังคับหลักประกันสัญญา คดีก็จะค้างอยู่ในระบบของศาล แต่เมื่อมีการบังคับคดีเสร็จแล้ว ก็ควรมีกระบวนการแจ้งข้อมูลให้เข้าสู่ระบบของศาลแล้วไม่มีเหตุที่จะบังคับคดีต่อไป เพื่อให้คดีค้างอยู่ในระบบศาล

นายสงธรรม สฤตพรหมณ์ ที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการวิสามัญ ได้แสดงความเห็นว่า ในกรณีนี้จะเห็นได้ว่า ในทางปฏิบัติการพิจารณาไว้เพื่อบังคับหลักประกันเมื่อบังคับหลักประกันเสร็จแล้ว คู่ความเดิม (โจทก์ - จำเลย) ในคดีนั้น โจทก์จะเป็นผู้ติดตามและแถลงขอให้ศาลยกคดีขึ้นกล่าวต่อ เนื่องจากการบังคับหลักประกันไม่เสร็จ (โจทก์ - จำเลยจะเป็นผู้แถลงคดีต่อศาล เนื่องจากต้องรักษาผลประโยชน์ของตนเอง) ผู้รับหลักประกันจะถือเป็นผู้ดูแลภายนอก ดังนั้น เมื่อมีการบังคับคดีแล้วเสร็จหากคู่ความไม่มีการแถลงคัดค้าน ศาลก็ไม่อาจยกคดีขึ้นพิจารณาต่อเองได้

นายปภกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการกฤษฎีกาฯ ได้แสดงความเห็นว่า เนื่องจากผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรมต้องการให้มีการแถลงต่อศาลเพื่อให้ศาลได้รับทราบและจำหน่ายคดีออกจากสารบบศาล ดังนั้น จึงขอเพิ่มเติมถ้อยคำ ในมาตรา ๓๗ วรรคสาม บรรทัดที่ ๗ เป็นดังนี้ “... ฯลฯ... หลักประกันตามพระราชบัญญัตินี้ และมีมูลค่าเป็นกรรมสิทธิ์แล้ว ให้ผู้รับจำนองแถลงขอคัด แต่หากเหตุบังคับหลักประกัน... ฯลฯ...”

นายสรวิศ ลิ้มปรีชีย์ ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม เสนอประเด็น ในมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง “ทางเลือกทางการบังคับจำนอง” เนื่องจากขณะนี้มีกรณีแก้ไข ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เรื่องคำประกัน จำนอง ดังนั้นถ้ามีการเลือกบังคับจำนองตามพระราชบัญญัติฉบับนี้

ยังคงมีสิทธิบางประการของผู้จ้างเองที่มีอยู่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือไม่ เช่น เมื่อมีการผิดนัดแล้วต้องมีการบอกกล่าวให้เวลาอย่างน้อย ๖๐ วัน เพื่อให้โอกาสผู้จ้างเงินมาชำระหนี้ ถ้าเกิดกรณีที่ผู้รับจ้างเองเป็นบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ลูกหนี้ ก็จะมีการบอกกล่าวต่ออีก ๑๕ วัน ในสิทธิดังกล่าวของผู้จ้างเอง ถ้ามีการใช้ระบบตามพระราชบัญญัติฉบับนี้สิทธิดังกล่าวนั้นก็ยังคงมีอยู่หรือไม่

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการสิทธิมนุษยชน ได้แสดงความเห็นว่า ถ้ามีเหตุบังคับหลักประกันระหว่างที่มีการบังคับจ้างเอง ตามมาตรา ๓๗ วรรคสองจะบังคับให้ผู้จ้างเองบังคับจ้างเองโดยวิธีบังคับหลักประกันตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงระบบ แต่ในมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง เป็นการให้เลือกว่าจะบังคับจ้างเองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือบังคับตามหลักประกันตามพระราชบัญญัติฉบับนี้

ในอดีตกระบวนการบังคับจ้างเองมีการใช้เวลานาน จึงได้พยายามแก้ไขให้เร็วขึ้นโดยกฎหมายฉบับนี้ แต่เนื่องจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้มีการแก้ไขให้ทันสมัย โดยให้สิทธิผู้จ้างเองมากขึ้น แต่โดยเจตนาของกฎหมายฉบับนี้ คือ ความรวดเร็วในการบังคับหลักประกันโดยในระหว่างที่บังคับจ้างเองผู้บังคับเจ้าหนี้ที่มีเหตุที่ต้องบังคับหลักประกันทรัพย์สินนั้นด้วยโดยหลักการ คือ ต้องการความรวดเร็ว การร่างพระราชบัญญัติเสนอให้ผู้รับจ้างเองต้องบังคับหลักประกันโดยวิธีการบังคับหลักประกันตามพระราชบัญญัติ จะทำให้การบังคับหลักประกันรวดเร็วยิ่งขึ้น

มติที่ประชุม : คณะกรรมการแก้ไขถ้อยคำในมาตรา ๓๗ วรรคสาม ดังนี้

กล่าว

“ในกรณีที่เหตุบังคับหลักประกันตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจเกิดขึ้นระหว่างที่คบังคับจ้างเองอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล ให้ผู้รับหลักประกันตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องต่อศาล เพื่อให้ศาลมีคำสั่งงดการพิจารณา ในกรณีให้ศาลดำเนินการโดยเร็ว หากศาลมีคำสั่งว่าไม่มีเหตุบังคับหลักประกันตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจเกิดขึ้นจริง ให้ศาลมีคำสั่งงดการพิจารณาไว้ แต่หากไม่มีเหตุดังกล่าว หรือเหตุบังคับหลักประกันตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ให้ศาลยกคำร้องนั้นเสีย ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งงดการพิจารณาไว้ ให้ผู้รับจ้างเองดำเนินการบังคับจ้างเองโดยวิธีการบังคับหลักประกันตามพระราชบัญญัติ และมีเมื่อจำเป็นขอเสริมแล้วให้ผู้รับจ้างเองแถลงข้อสรุป แต่หากเหตุบังคับหลักประกันตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจเกิดขึ้นระหว่างการบังคับคดีตามคำพิพากษาของศาล ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการบังคับคดีตามคำพิพากษาของศาลให้แล้วเสร็จโดยเร็ว”

มาตรา ๓๔ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๕ รอทพิจารณา

ผู้แปรญัตติ มีผู้แปรญัตติ ๓ คน

ผู้แปรญัตติ

นายกรรณกร รัตนกรภักดิ์ ขอแปรญัตติแก้ไขเพิ่มเติมความในมาตรา ๓๙ ดังนี้ “มาตรา ๓๙ ห้ามมิให้ผู้รับหลักประกันบังคับหลักประกันกันโดยให้ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันหลุดเป็นสิทธิ เว้นแต่ลูกหนี้ค้างชำระหนี้อันเป็นต้นฉบับหรือหมดหนี้หรือหมดหนี้มูลค่าทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันและลูกหนี้ได้ขาดส่งดอกเบี้ยมาแล้วเป็นเวลาถึงห้าปี โดยไม่มีหลักประกันรายอื่นหรือส่วนหรือปริมาณทรัพย์สินอันจดทะเบียนไว้เหนือทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน”

นายธานี อ่อนละเอียด ขอแปรญัตติแก้ไขเพิ่มเติมความในมาตรา ๓๙ ดังนี้ “มาตรา ๓๙ ห้ามมิให้ผู้รับหลักประกันบังคับหลักประกันกันโดยให้ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันหลุดเป็นสิทธิ เว้นแต่ลูกหนี้ค้างชำระหนี้อันเป็นต้นฉบับหรือมากกว่าร้อยละสิบมูลค่าของทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันและลูกหนี้ได้ขาดส่งดอกเบี้ยมาแล้วเป็นเวลาถึงห้าปี โดยไม่มีหลักประกันรายอื่นหรือจำนวนทรัพย์สินอันจดทะเบียนไว้เหนือทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน”

นายอิสระ วงอุบลกิจ ขอแปรญัตติแก้ไขโดยตัดความในมาตรา ๓๙ ออกทั้งหมดดังนี้

“มาตรา ๓๙ ห้ามมิให้ผู้รับหลักประกันบังคับหลักประกันกันโดยให้ทรัพย์สินที่อื่นหลุดพ้นสิทธิ เว้นแต่ลูกหนี้ค้างชำระหนี้อันเป็นต้นฉบับหรือหมดหนี้หรือหมดหนี้มูลค่าทรัพย์สินที่อื่นหรือส่วนหรือปริมาณทรัพย์สินที่อื่นจดทะเบียนไว้เหนือทรัพย์สินที่อื่นหรือส่วนหรือปริมาณทรัพย์สินที่อื่น”

ที่ประชุมได้อภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นดังนี้

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการสิทธิมนุษยชน ได้แสดงความเห็นว่า การแปรญัตติ ของนายกรรณกร รัตนกรภักดิ์ และ นายธานี อ่อนละเอียด ว่า ใช้หลักเกณฑ์เดียวกับเรื่องการบังคับจ้างเองหลุดเป็นสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คือ ไม่กำหนดอัตราจำนวนร้อยละที่ต้องค้างชำระหนี้เท่ากับหรือมากกว่ามูลค่าทรัพย์สินที่เป็นประกันและลูกหนี้ขาดส่งดอกเบี้ยเป็นเวลาถึง ๕ ปี และไม่มีหลักประกันรายอื่น

นายวิสุทธิ ศรีสุพรรณ ประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ได้สอบถามที่ประชุมว่าทรัพย์สินมูลค่าไม่ต่ำกว่ามูลค่าหลักประกันจะต้องมีการติดตามทรัพย์สินก่อนหรือไม่

หลักประกันโดยวิธีที่เห็นสมควร เพื่อนำเงินมาชำระหนี้ทันทีโดยไม่ต้องดำเนินการตามวรรคสองนั้น จะเป็นการกำหนดให้ไม่ต้องดำเนินการทั้งสองส่วน จึงเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติที่ระบุให้ไม่ต้องปฏิบัติตาม ระยะเวลาเท่านั้น

นางขวัญระพี จุฬาทิมพพันธุ์ รองอธิบดีกรมบังคับคดี สอบถามประเด็น ตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง ดังนี้

๑. ในเรื่องการบังคับคดี ในทางปฏิบัติเจ้าพนักงานบังคับคดีจะไม่ทราบ ว่าหลักประกันนี้จะถูกบังคับตามหลักประกันสัญญาทางธุรกิจเพราะไม่มีการเชื่อมโยงข้อมูลกัน ทำให้ ต่างคนต่างยึดทรัพย์สิน

๒. การขอเข้าเฉลี่ยทรัพย์สิน มีการกำหนดระยะเวลาในการขอเข้าเฉลี่ยทรัพย์สิน อย่างไร เนื่องจากตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๙๐ ให้เข้าขอเฉลี่ยทรัพย์สิน ภายใน ๑๔ วัน นับแต่วันที่น่าทรัพย์สินขายทอดตลาด แต่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้กำหนด ระยะเวลาการขอเข้าเฉลี่ยทรัพย์สินไว้

๓. ในการทำบัญชีจ่ายทรัพย์สิน ผู้ใดจะเป็นผู้ชำระราคาทรัพย์สินที่ขายไปเป็นราคา เท่าใดที่เหมาะสม

นายสรวิศ ลิ้มปริงชี ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม ได้แสดงความเห็นว่า ตามมาตรา ๔๑ ใช้เฉพาะเป็นเรื่องการส่งมอบการครอบครองทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันให้กับ ผู้รับหลักประกัน ซึ่งโดยสภาพผู้รับหลักประกันก็จะรู้อยู่แล้วว่าทรัพย์สินอยู่ในขายของการบังคับ หลักประกัน ฉะนั้น เวลาที่เจ้าหน้าที่นำทรัพย์สินขายทอดตลาด ก็จะสามารถใช้สิทธิตามมาตรา ๔๑ ในการที่จะไม่ ยอมให้มีการยึดอายัดได้

นายปกรณ์ นิลประพันธ์ กรรมการสิทธิสามัญ ได้แสดงความเห็นว่า เป็นสิทธิ ปฏิเสธของผู้และผู้รับหลักประกันเฉพาะในกรณี ๑. มีเหตุบังคับหลักประกัน ๒. ผู้รับหลักประกัน มีหนังสือแจ้งเหตุบังคับหลักประกันแล้ว ๓. ผู้ให้หลักประกันยินยอมส่งมอบการครอบครองหลักประกัน แก่ผู้รับหลักประกัน ฉะนั้นทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันจะอยู่ในมือของผู้รับหลักประกัน เมื่อเวลาที่ยึด ผู้ยึดอายัดต้องไปยึดอายัดกับผู้รับหลักประกัน ผู้รับหลักประกันก็จะปฏิเสธตามมาตรา

นายสรวิศ ลิ้มปริงชี ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม ได้แสดงความเห็นว่า ระบบของกฎหมายฉบับนี้ใช้ระบบการบังคับคดีเป็นภาคเอกชนที่ยังไม่เข้าระบบของกรมบังคับคดี แม้แต่ในเรื่องของการเฉลี่ยทรัพย์สินโดยปกติแล้วกรมบังคับคดีจะมีการทำบัญชีในการเฉลี่ยทรัพย์สินให้กับ บุคคลใดบ้าง จำนวนเท่าใด ปัญหาคือใครเป็นผู้ทำบัญชีระหว่างเจ้าหน้าที่พนักงานที่มายื่นหรือ ผู้รับหลักประกัน

นางสาวรื่นวดี สุวรรณมงคล กรรมการสิทธิสามัญ เสนอให้ผู้แทนกรมบังคับคดี ทารือกับผู้แทนกรมพัฒนาธุรกิจการค้าในภาคระดั้ยอีกครั้ง

มติที่ประชุม : คณะกรรมการเห็นควรรอการพิจารณา

ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องอื่น ๆ

นัดประชุมครั้งต่อไป วันพุธที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๘ เวลา ๑๕.๐๐ นาฬิกา ณ ห้องประชุมคณะกรรมการ หมายเลข ๓๑๑ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๒

เมื่อพิจารณาจบบริวารการประชุมแล้ว นายวิสุทธิ์ ศรีสุพรรณ ประธาน คณะกรรมการสิทธิสามัญ ได้กล่าวขอขอบคุณกรรมการสิทธิสามัญ และผู้เข้าร่วมประชุมทุกท่าน และ กล่าวปิดการประชุม

เดิมประชุมเวลา ๑๒.๔๕ นาฬิกา

นายพดล ฉิมมี วิทยากรปฏิบัติการ

นายวิเชณ ช่างทอง นิติกรปฏิบัติการ

ผู้จัดบันทึกการประชุม

นางศุภลักษณ์ แป้นพัฒนา

ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานคณะกรรมการสิทธิสามัญฯ

กลุ่มงานคณะกรรมการสิทธิสามัญฯ

สำนักกรรมการ ๒

ผู้ตรวจบันทึกการประชุม